

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 września 2015 roku powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1 227,17 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 maja 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd mechaniczny marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do M. J. (1). Poszkodowana zleciła naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajęła pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu została wystawiona faktura VAT o numerze (...) na kwotę 4 068,47 złotych brutto, a w dniu 30 kwietnia 2015 roku poszkodowana zawarła z powódką umowę przelewu powyższej wierzytelności.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2 841,30 złotych brutto niezasadnie obniżając zastosowaną przez powódkę stawkę najmu w kwocie 155 złotych netto za dobę do kwoty 105 złotych netto za dobę.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 05 października 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 4756/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż w jego ocenie wypłacił on już należne odszkodowanie pokrywające zasadne koszty najmu pojazdu zastępczego, kwestionując jednocześnie wysokość stawki zastosowanej przez powódkę za najem przedmiotowego pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2015 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do M. J. (1). Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne

W dniu 12 marca 2015 roku poszkodowana M. J. (1) (zamieszkała w K.) wynajęła od D. M. prowadzącej działalność gospodarczą w D. pojazd zastępczy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły cenę za najem tego pojazdu na kwotę 155 złotych netto za każdy dzień najmu.

niesporne, a nadto: umowa najmu samochodu – k. 8 akt

W dniu 30 kwietnia 2015 roku poszkodowana M. J. (1) zawarła z D. M. umowę cesji wierzytelności z polisy OC sprawcy w celu pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

umowa cesji wierzytelności – k. 9 akt

W dniu 30 kwietnia 2015 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 22 dni D. M. wystawiła poszkodowanej M. J. (1) fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 4 068,47 złotych brutto.

niesporne, a nadto: faktura VAT numer (...) – k. 10 akt

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego kwotę 2 841,30 złotych brutto za okres 22 dni najmu pojazdu zastępczego przy stawce 129,15 złotych brutto za dobę (105 złotych netto za dobę).

pismo – k. 41 akt

Warsztaty naprawcze i wypożyczalnie samochodów z okolic P. (powiat (...)) i D. (powiat (...)) w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy C, z limitem dobowego przebiegu, stawki w wysokości od 105 do 125 złotych netto za dobę.

Celowy i technologicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 22 doby.

opinia biegłego sądowego M. J. – k. 64-67 akt, uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. J. – protokół rozprawy z dnia 15 lutego 2017 roku – k. 106-107 akt (zapis cyfrowy: 00:00:56-00:22:16)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przed stroną przeciwną.

Odnosnie cenników załączonych przez powódkę, to Sąd odmówił dania im wiary. Dokumenty te pochodzą od wybranych przez powódkę podmiotów oferujących najem pojazdów zastępczych, co uzasadnia przyjęcie, iż powódka przedstawiła jedynie cenniki stanowiące poparcie jej twierdzeń. Nie mogą one zatem stanowić obiektywnego dowodu na okoliczność stosowania także przez inne niż powódka podmioty stawki w wysokości 155 netto za dobę najmu pojazdu.

Sąd uwzględnił pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Istotne znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie miała opinia biegłego sądowego w zakresie mechaniki samochodowej M. J.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Odnosząc się do zarzutów strony powodowej dotyczących opinii biegłego sądowego, to Sąd w całości podziela wnioski biegłego sądowego co do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie uzasadnione jest badanie stawek najmu pojazdu zastępczego z ograniczonym limitem kilometrów. Jak bowiem wynika z treści opinii biegłego sądowego – w dacie wydania pojazdu zastępczego przebieg tego pojazdu wynosił 83 924 km, zaś w dacie zwrotu pojazdu – 86 136 km, co oznacza dobowy przebieg na poziomie około 100 km. Jednocześnie powódka nie wykazała w żaden sposób zasadności zawarcia umowy z poszkodowaną w droższym wariantcie, bez limitu przejechanych kilometrów. W ocenie Sądu w powyższych okolicznościach niezasadne byłoby więc ustalanie stawek najmu pojazdu w wariantcie bez limitu kilometrów, skoro powód konieczności takiej po stronie poszkodowanej nie wykazał, a zatem Sąd podziela opinię biegłego sądowego w zakresie konieczności uwzględnienia stawek stosowanych za najem pojazdu w umowach z limitem dobowego przebiegu. Odnosząc się natomiast do zarzutu nie uwzględnienia przez biegłego sądowego stawek za najem pojazdu zastępczego stosowanych w całej aglomeracji trójmiejskiej, to wskazać należy, iż zgodnie z treścią postanowienia z dnia 07 marca 2016 roku w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego (k. 51 akt), rolą biegłego sądowego było wskazanie stawek za najem pojazdu stosowanych przez warsztaty naprawcze oraz współpracujące z nimi wypożyczalnie z terenu powiatu (...) i okolic. Jednocześnie należy mieć na uwadze, iż stawki te, zgodnie z ustalonym poglądem judykatury, mają być odnoszone do rynku lokalnego dla poszkodowanego. W niniejszej sprawie poszkodowana M. J. (1) mieszka w miejscowości K., która jest wsią w sołectwie D. (w którym powódka prowadzi działalność gospodarczą) w powiecie (...). Dla ustalenia rynku lokalnego, wbrew twierdzeniom powódki, kryterium odległościowe nie jest jedynym kryterium, wziąć też niewątpliwie należy pod uwagę także potencjał danego ośrodka i ośrodków ościennych. Takie kryteria właśnie uwzględnił biegły sądowy ustalając stawki za najem pojazdu w niniejszej sprawie, jak bowiem stwierdził na rozprawie – badał najbliższe okolice D., w

tym leżące poza powiatem (...), niemniej jednakże wielkością i potencjałem zbliżone do tej miejscowości. Sąd takie założenia i wnioski w pełni podziela uznając, że brak jest podstaw do uznania, iż rynkiem lokalnym dla miejscowości D. pozostaje aglomeracja trójmiejska, mimo bowiem spełnionego kryterium odległościowego, niewątpliwie ośrodki te różnią się wielkością, liczebnością, czy też potencjałem w innych dziedzinach.

Powyższe legło u podstaw oddalenia, postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 15 lutego 2017 roku, wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego na okoliczność ustalenia stawek najmu pojazdu stosowanych w całej aglomeracji trójmiejskiej. W ocenie Sądu opinii sporządzonej przez biegłego sądowego M. J. nie sposób uznać w tym zakresie za nierzetelną i nieobiektywną, biegły sądowy w sposób bowiem precyzyjny wskazał na kryteria, jakie przyjął ustalając stawki z terenu powiatu (...) oraz powiatu (...).

W ocenie Sądu powództwo było częściowo zasadne.

W niniejszej sprawie powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1 227,17 złotych tytułem zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował żądanie pozwu co do wysokości w zakresie zarówno stawek najmu.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samostnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanej M. J. (1) powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 12 marca 2015 roku. Nie podlega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

W niniejszej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego nie była kwestionowana, podobnież zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego J. S., który wskazał, iż korzystał z uszkodzonego pojazdu w życiu codziennym.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11), który w niniejszej sprawie nie był kwestionowany i wynosił 22 dni.

Odnosnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powódka domagała się refundacji przedmiotowych kosztów według stawki w wysokości 155 złotych netto za dobę.

Z opinii biegłego sądowego M. J. wynikało, iż wynajęty pojazd marki O. (...) należał do klasy pojazdów C, a lokalne dla miejsca zamieszkania poszkodowanej i miejsca prowadzenia przez powódkę działalności gospodarczej warsztaty naprawcze i wypożyczalnie w dacie likwidacji szkoły stosowały za najem pojazdów zastępczych tego autosegmentu stawki w wysokości 105-125 złotych netto dobę. Mając na uwadze wskazaną wyżej wysokość stosowanych przez wypożyczalnie stawek uznac należało, iż stawka najmu żądana przez powódkę (kwota 155 złotych netto) była zawyżona i nie mieściła się w przedziale stawek występujących na rynku za najem pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego. Weryfikując żądanie w tym zakresie Sąd miał przy tym na uwadze, iż zastosowana z kolei przez pozwanego stawka w kwocie 105 złotych netto wprawdzie występowała, ale była stawką najniższą i stosowaną za ledwie u dwóch podmiotów (na osiemnaście badanych), zaś stawka w kwocie 115 złotych netto nie była stawką ani najniższą, ani najwyższą, zaś spośród wskazanych przez biegłego sądowego osiemnastu warsztatów naprawczych stawkę w tej wysokości stosowało aż 6 podmiotów. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż pozwany zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za 22 dni według stawki po 115 złotych netto za dobę.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (22 doby) oraz stawki w kwocie 115 złotych netto (141,45 brutto), a zatem kwotę 3 111,90 złotych brutto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 2 841,30 złotych brutto, zatem do zapłaty pozostała jeszcze kwota 270,60 złotych brutto.

Mając powyższe na uwadze, uznając żądanie pozwu za zasadne w powyższym zakresie, Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki D. M. kwotę 270,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 maja 2015 roku do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek oraz wypłata odszkodowania w kwocie brutto nie były kwestionowane przez pozwanego).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określonych w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w 22%, a pozwany w 78%. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 1 197,36 złotych (opłata sądowa od pozwu – 62 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 180 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 938,36 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 197 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 180 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powódce zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 263,42 złotych (22% z kwoty 1 197,36 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 153,66 złotych (78% z kwoty 197 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powódce kwotę 109,76 złotych, którą Sąd zasądził na jej rzecz w punkcie III wyroku. Zarządzeniem z dnia 20 lutego 2017 roku Sąd nakazał zwrócić,

po uprawomocnieniu się wyroku, powódce niewykorzystaną część zaliczki na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego (w kwocie 61,64 złotych), zaś pozwanemu – niewykorzystaną zaliczkę w kwocie 1 000 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 05 marca 2017 roku